

זק ר' ק-ט, ק-ט זק זק זק
הנפה, הרק זק זק זק

ויקרא

1 ספר מסילת ישרים פרק יא - בפרט מידת הנקיות - הקנאה גם היא אינה אלא חסרון ידעה ויכולות, כי אין המקנא מרוחה כלום לעצמו וגם לא מפסיד למי שהוא מתפרק בו, אימת אלא מפסיד לעצמו וכמאמור הכתוב שזכרתי (איוב ה): פותה תמית קנאה. ואמנם, יש מי שascalתו הרבה כל -vr. עד שאמיראה לחבירו איזה טוביה יתעשש בעצמו יdag יצטרע עד שאפילו הטבות שבידי לא יהנו מה מצער מה שהוא רואה ביד חברה, והוא מה אמר עלי החכם (משל זד): וرك עצמות סקאה. אמן, יש אחרים שאינם מצערים וכואבים כל -vr. אף -vr. כן יריגשו בעצם איזה צער ולפחות יתרקרר רוחם בראשם אחד עללה איזה מעלה יתירה אם לא יהיה מאוביי היוטר דבקים לו, כל -vr. שכן אם מאותם אשר אין לו אהבה רבה עמו הוא, כל -vr. דבר יארע על הרוב ברחוב בני האדם, כי אף -vr. על -vr. שלא יהיה בעלי קנאה ממש, אמן, לא ניקו ממנה לאמרי, כל -vr. שכן אם בעל אומנותו מצלחת בה, שכבר כל אומן סבי לחבירה (ס"ר יט), וכל -vr. שכן אם מצלחת בה יותר ממנה. ואמנם, לו יידעו וליבתו כי אין אדם נגע במקון לחבירו אפילו מלא נימה (זומה) להלן, והכל כאשר לכל מה הוא כפי עצמו הנפלה וחכמתו הבלתי נודעת, הנה לא היה להם טעם להצער בטובות רעים כלל.

הנפה ז'

2 כל כשרון, כשהוא מותגלה לפניו מושך אותו כל אליין, שוקחים אנו, שלא במעלה אותן, לא בקשרון אחד, שתקללו הקדושים, וכי טיקום ארייך להמציא לכל הפשונות כלם להשלים את ארג החמים בכל יריעותינו.

הנפה ז'

3 אמן גם ד' אלה התנסאו למדזה זו, שהם ככוכבי השמים שכולמים בשם יקרה, כל המקיים נפש אחת משישראל בכלל קים עולם מלא, ותויב אדם לומר בשבילי ובראה העולמי. הם הוכנו בכתות רוחניות נשגבים באלה שיש בהם לסדר סדרי חיים קדושים גם בחיה הפרט, עד שחיה הפרט מצד עצם יש להם תכליות נבנאה ונשגבת, אמן על ביהם עולה תעוזה הכלל שהיא ברב יתרון יותר שאת, באין ערך מתועזה חי הפרט. אבל מתק שפעות הפרט יש לה מערכה שלמה ונצחית, פ"כ מדת הקנאה שמקורה בתוגזרות הפרט, זריכה למaza מקום לה

בישראל ביותר. פ"כ אמרו חז"ל כל היצור הארץ כי הנגיד לעשות שנייה אה"ע ומתרגה בישראל. כי יסוד הקנאה באה מהכרת האדים את עצמו בתור פרט, לא בתור אבר מאברי הכלל. כי בהיכרו עצמו בתור אבר מאברי הכלל מיד ישכיל כי בפזוב וכיתרונו שיראו עיניו בזילון, גם לו מנגנו תוצאות טובות. כי אשר יאלה לתוך מן הכלל להיות נתנה מהטוב הכללי.

4 הנפה ז' ז' מזדו של הקב"ה בברואו, הו נוון את כל הכתוב בשפ"ר בפי עזך כה המקביל, כל הכתוב הטובים והרעים שבק"י טובים כשיתקנו ויהיו לשימוש הנכון והמושיל, וזאת מה ממדת ההונאה האלהית لكمץ בכותות הרעות ולפצע דמותם, כדי שלא יחי צורך להתגבר עליהם ולעסוק במערכם של תיקון מגדם, שכפי מיצוט הכתוב ותישוטם בן מחטעת מתנת ה��ים והטוב הגנתם מהם ומוכן להעשות על ידם.

הנפה ז' ז' ז'

5 מדב' שוו, הדירוש השלישי. במדרש: "אמר ר' יוחנן Mai דכתיב: 'ירננה בישועתך ובשם אלהינו בגלי', בשעה שנלמה הקב"ה על ישראל בסיני כי ירצה עמו כי' אלפי מרכיבות של מלאכי השרת כי' כיוון שרואו אותם ישראל מיד נתנו לעשות דגלים במתות דכתיב: ייחיבני אל בית הין ודגו עלי אהבת, אמר הקב"ה תיכם אני עשית אתכם דגלים כמו שהותאים דכתיב: ימלא ז' כל משאלותיך."

6 נלעדי לבאר עין הדגלים: ...חנה במלאי השורט, שהם בעבודתם מושבעים, ואין להם אפשרות לצאת מעין מצבם לשנותם מעבודה לעבודה, והם ג"כ פרטיטים דוקא במתה שנטיחדו - בהם יתכן ודאי דגלים מיעודים, כי אין החפש תלוי בהם לבחור בעין זולת טבעם. מה שאין בן בני אדם שתחט פוללים כל המדרגות... א"כ לא שייך כל דגלים, שכולם יכולם לעבוד בכל הדרכים, הכל לפאי הצורך. אלא שמלך מקום כל אחד מושבע במדה פרטית ג"כ בפני עצמו עיף שעורש נשמותו, וג"כ עיף מגז גוף, ואעיפ' שאין שורש הנשמה וגם חמוץ מברית את האדם שלא לסור מדרךו, מ"מ ודאי תשיקתו יותר גדרה בעבורו שטבעו מופשר לה. ולזה נתנו ישראל, שינטנו להם דרכיהם וכח לבחור כל אחד עבorth בפי נטייתו דוגמת מלאכי השרת, וזה עין הדגלים... אבל עין הדגלים לא יתכו כי"א ע"פ דרך העבודה שבלב, וכל עניין המדות המיוסדות על תורה הקדוש המஸור לכל אחד ואחד, אבל עצם מצות התורה אי שיעיך בהן דגלים ופרטים ופולמים שאינם לטובה. ע"כ אמר "ירננה בישועתך", רינה של תורה, ישבש אלהינו בגלי, שע"פ רינה של תורה ורינה של מצות ז' שייך עין עבידתו יתי מעין שלבו חושך בטבעו.

כל אֶתְم יִשׁ לֹו הַפְּסִילָל שְׁלֹו שְׁעַלְיָדוֹ הוּא בָּא לְאַשְׁרוֹן
לְתִּכְלִית הַנִּיחָוֹת, שְׁבוֹ הַזָּהָר מִתְּדַבֵּק לִזְצָוֹן, וְלֹא יִכְלֶל
לְבָא לְמִגְנָת חַפְצָו בְּמַסְלָל אֶתְהָ, אֲקָעַלְפִּי שְׁהָא מַסְלָל
יַשְׁר בְּעֵד אַחֲרִים.

על פּוֹ אָרִיךְ כֵּל אַחַד? הַיּוֹת מַזְקִיר מָאָד אֶת מַסְלָלוֹ הַקְּיָחָד.

לְפּוֹ לָא

(יג) לא תחמוד. אנשים רבים יתמהו על זאת המצוה, איך יהיה אדם שלא יחמוד דבר יפה בלבד כל מה שהוא נחמד למראה עניינו. ועתה אתן לך משל. דע, כי איש כפרי שיש לו דעת נכונה, והוא ראה בת מלך שהוא יפה, לא יחמוד אותה בלבד שישוכב עמה, כי ידע כי זה לא יתכן. ואל תהשוו זה הכספי⁴⁶ שהוא אחד מן המשוגעים, שיתאהו שייהיו לו נפשם לעוף השמיים, ולא יתכן להיות⁴⁷, כאשר אין אדם מתאהה לשכב עם amo, אעפ"י שהוא יפה, כי הרגiliovo מנעו ריו לדעת שהוא אסורה לו. ככה כל משכיל צרייך שידע, כי אשה יפה או ממנה לא ימצאו אדם בעבור חכמו ודעותו. רק כאשר חלק לו ה'. ואמר קהלה (לאשר) ולאדם שלא عمل בו יתנו חלקו (קהלה ב בא)⁴⁸. ואמרו חכמים⁴⁹, בני חי ומזוני לאו בזכותא חלייא מילחא אלא במלא. ובבעור זה המשכיל לא יתאהה ולא יחמוד. ואחר שידע שאשת רעהו אסורה השם לו, יותר היא נשגבה בעיניו מבת מלך בלב הכספי, על כן הוא ישם בחלקו ולא ישם אל ליבו לחמוד ולהתאות דבר שאיןו שלו, כי ידע שהשם לא ראה מתחת לו, לא יוכל לקחתו בכחו ובמחשבותיו ותחבלותיו, ע"כ יבטיח בבראו שיכלכלנו ויעשה הטוב בעיניו. והנה נשלם פ"י עשרה הדברים.

ל

קסה. החירות העליונה קשורה בהארתה עם החסד העליון, ואינם שורין בעולם כי אם בטהרתו המדotta היותר עליונה. וטהרה זו מבורת כל קגאה מן הלב, ווגמת לעתיד לבא, שתתקיים ברכת נתתי לכם לב בשור, בושר בחלקו של חבריו. ועל ידי שאיןנו נגע במדת הקנאה, מרוצה הוא בעצמיותו, ואני זו מדתו הפנימית, ואני מקנא לא את התיצוניות של חבריו ולא את פנימיותו, ומתוך כך עצמיותו קימת, ואין עצמותנו מרכיבים, כי מי שכן בו קנא אין בו רקב עצמות.

חאלף נ

מג

לְפָעָמִים אֶתְמַנוּפֵל מִזְעָתוֹ, כְּשֶׁשְׁוֹמֵעַ גְּלָאות שְׁלֹב
בְּחִינָה אֲמֻרָת שְׁאַינָה מִזְהָה שְׁלֹו, גְּנַעַשָּׂה מְבָטֵל
בְּעַצְמוֹן, וְקָעַבְבּוֹן מְוַתְּחִיל לְעַפְמָם אֶת זָהָר גְּפָשָׁו, מְפָנֵי שְׁכָל
טְעַמְמָדוֹן קְרוֹתָנִי נְעַשָּׂה אֲנָה כְּהָה לְפָנֵי אַוְתָה מִזְתַּת הַגְּלָאות,
שְׁאַינָה לְעַרְכָו.

צְרִיךְ אֲנָה לְהַתְּחִזֵּק בְּעַצְמוֹן, שְׁלֹא לְקַפְאָת בְּחַלְקָו שְׁלֹ אֶתְהָ,
אֲלַהַשְׁמַפְשֵׁל רַק מְשַׁפְלָות זֹו לְפִי הַפְּדָה הַרְאָוָה לְבָכָר פָּה

הַגְּאוֹנוֹ, שְׁלֹא טְעוֹן דְּעַטּוֹ עַלְיוֹ, וּמְפֵל מִקּוּם יִזְהָה מְרַאָת
וְשְׁמָת בְּחַלְקָו מָאָד, וַיּוֹסִיף לְהַזִּיק בְּקָעָוֹן, וְזֹא יִבְקַע בְּשָׁמָר
אַוְרָוֹן, וְאַרְוֹכוֹן מִתְּהָרָה תְּצִמָּח.

לְפּוֹ ו/א